

POSTANOWIENIE

18 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 18 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa U. spółki akcyjnej w B.

przeciwko Gminie Ł.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego Gminy Ł. przeciwko U. spółce akcyjnej w B.

na skutek skargi kasacyjnej Gminy Ł.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 7 lipca 2023 r., I AGa 198/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) zł z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku, rozstrzygając powództwo główne U. Spółki Akcyjnej w B. przeciwko Gminie Ł. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 134 263,42 zł z bliżej opisanymi odsetkami i kosztami procesu, oddalił powództwo wzajemne Gminy Ł. (dalej Gmina) przeciwko U. S.A. w B. o zapłatę kwoty 3 369 408,18 zł i orzekł o

kosztach postępowania. Apelacja Gminy została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 7 lipca 2023 r. Pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W ocenie Gminy skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie narusza art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c., a także art. 635 k.c. w związku z art. 65 k.c. oraz art. 644 k.c., w sposób prowadzący do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy, że skarga nie jest oczywiście uzasadniona, skarżąca podniosła, że w jej ocenie wystąpiła w tej sprawie potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to jest art. 649⁴ § 1 k.c., także uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do przywołanych podstaw kasacyjnych, należy w pierwszym rzędzie podnieść, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącą powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu przez Sąd Najwyższy na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Ponadto, zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wniosek pozwanej o przyjęcie skargi oparty na czwartej przyczynie kasacyjnej nie spełnia przedstawionych wymagań. Nie tylko odwołuje się bezpośrednio do podstaw kasacyjnych, ale w dłuższym wywodzie polemizuje, w istocie, z oceną dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego i podjętymi w jej wyniku decyzjami procesowymi Sądu Apelacyjnego, oraz ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, wiążącymi Sąd Najwyższy, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Pozwana nie wykazała także drugiej przyczyny kasacyjnej, obligującej, w świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, do przytoczenia przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, szczegółowego opisanie, na czym polegają powzięte wątpliwości interpretacyjne o poważnym charakter, a także wykazania, że dokonanie wykładni

przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia skargi. Wymagane jest ponadto przedstawienie orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni tych samych przepisów, prowadzącej do wydania różnych rozstrzygnięć w podobnych stanach faktycznych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08 oraz z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08). Sformułowane przez pozwaną zagadnienie prawne dotyczące interpretacji art. 649⁴ § 1 k.c. nie ma związku ze skargą i pozostaje bez znaczenia dla jej rozstrzygnięcia, albowiem pozwana nie zawarła w podstawach kasacyjnych zarzutu naruszenia tego przepisu.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 9 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r. poz. 1935 z późn. zm.).

Agnieszka Piotrowska

[A.D.]

[a.ł]